ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EDMOND JALOUX

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

— Τί τὰ θέλεις, Μάξιμε, εἶπε ὁ κ. Γκιβὰλ στὸ φίλο του Γκρεβωντάν. Μὲ ὅλον ὅτι θέλεις νὰ κρύβεσαι φαίνεσαι ἐν τούτοις ἕνας πολὺ εὐτυχὴς ἄνθρωπος.

— Εἶνε κανεὶς εὐτυχής, ἐφ' ὅσον δὲν δείχνει τὶς δυστυχίες του, ἀποκρίθηκε μ' ἕνα ἐλαφρὸ ἀναστεναγμό, ὁ ντὲ Γκρεβωντάν.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μ' αὐτό;

Ὁ Μάξιμος ντὲ Γκρεβωντὰν δὲν ἀπήντησε. Ἐρούφηξε ὀλίγο ἀψέντι καὶ ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

Οἱ δυὸ φίλοι ἔμειναν μερικὲς στιγμὲς σιωπηλοί. Τὸ ἀλαφρὸ ἀεράκι ποὺ ἔπνεε ἔξω στὸν κῆπο ἔπεφτε σιγὰ σιγά, καθὼς ἁπλωνόντουσαν ἡ πρῶτες σκιὲς τῆς καλοκαιρινῆς νύχτας.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς ποὺ πέρασαν, ὁ κ. Γκιβὰλ σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Οἱ δυὸ φίλοι ἔσφιξαν ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία καὶ χωρίστηκαν...

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Μάξιμος ντὲ Γκρεβωντὰν κατέβηκε στὸν κῆπο του. Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔνοιωθε ἕνα βάρος στὸ κεφάλι του καὶ μερικὲς ἐπίμονες ζαλάδες τὸν ἔκαναν ν' ἀνησυχῇ πολὺ γιὰ τὴν ὑγείαν του. Καὶ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ κόψῃ τὸ πιοτό. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ καμμιὰ δίαιτα.

— Ἴσως ὁ ἀέρας νὰ μοῦ κάνῃ καλό! σκέφθηκε.

Πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὶς καταπράσινες τριανταφυλλιὲς καὶ προχώρησε πρὸς τὸ βάθος τῆς μεγάλης δεντροστοιχίας...

Ὁ Μάξιμος ντὲ Γκρεβωντὰν αἰσθανότανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ παράξενη κούραση σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Τὸ κεφάλι του ἤτανε βαρὺ καὶ τὰ πόδια του δὲν μποροῦσαν νὰ βαδίσουν ἐλεύθερα. Κάθησε στὸ πρῶτο παγκάκι ποὺ βρῆκε μπροστά του.

— Ὦ! ἂν μποροῦσε τοὐλάχιστον νὰ μοῦ περάσῃ αὐτὴ ἡ κούραση...

Τὴν στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἕνας θόρυβος φωνῶν τοῦ ἀπέσπασε τὴν προσοχή. Ὁ κ. ντὲ Γκρεβωντὰν ἔστρεψε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου. Δυὸ λευκὲς σιλουέττες περνοῦσαν ἔξω ἀπ' τὸ κιγκλιδωτὸ φράχτη τοῦ περιβολιοῦ καὶ διευθυνόντουσαν πρὸς ἕνα ἔρημο μονοπάτι ποὺ ἔφερνε στὸ ἀπέναντι κτῆμα ἑνὸς ἐγγλέζου...

Ὁ Ἐδμόνδος Ζαλοῦ

Ὁ Μάξιμος δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἦταν δυὸ γυναῖκες ποὺ περπατοῦσαν ἔξω ἀπ' τὸν κῆπο του. Ἡ περιέργειά του νὰ μάθῃ ποιὲς ἦσαν καὶ ἰδίως, ἡ κομψὴ σιλουέττα τῆς μιᾶς ποὺ ἔμοιαζε μὲ κάποιο γνωστό του πρόσωπο, τὸν ἔκαναν νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πλησιάσῃ μὲ προφύλαξη στὰ κάγκελλα, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ δυὸ γυναῖκες εἶχαν σταθῇ ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ συνομιλοῦσαν. Ὁ Μάξιμος δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ πυκνόφυλλη φλαμουριά, ξεχώρισε ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά της καὶ ἀπὸ τὸ κομψὸ ντύσιμο, τὴν ὡραία Βεατρίκη Ὀρσερέϋ, τὴν γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποίαν εἶχε τόσο ὑποφέρει, εἶχε τόσο πονέσει...

Ἀπὸ τὶς πρῶτες κουβέντες ποὺ ἔφθαναν ἕως τ' αὐτιά του ὁ Μάξιμος δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί ἔλεγαν. Σκυφτὸς περπατώντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν του, γλύστρησε μὲ προφύλαξη μέσα ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ πλησίασε ἀκόμα περισσότερο χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός. Τώρα ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῶν δυὸ αὐτῶν γυναικῶν ἔφθανε πολὺ καθαρὸς στ' αὐτιά του.

— Μὰ τὸν γνώρισες λοιπὸν τόσο καλά; ρωτοῦσε ἡ μιὰ μὲ περιέργεια... Τί ἄνθρωπος εἶνε; Ἔχω ἀκούσει τόσα πολλὰ γι' αὐτόν!...

— Εἶνε ὅλα ἀλήθεια! ἔλεγε ἡ Βεατρίκη Ὀρσερέϋ... Ἐγὼ τὸν ξέρω πολὺ καλά... Εἶνε ἕνα πολὺ γελοῖο, ἕνα πολὺ κωμικὸ ὑποκείμενο... Φαντάσου ὅτι ἤθελε νὰ συνάψῃ μαζί μου ἐρωτικὲς σχέσεις... Μοῦ ἔκανε τὸν ἐρωτευμένο... Καὶ μὲ εἶχε ζαλίσει μὲ τὶς ἐξομολογήσεις του...

— Καὶ ὅμως ἐγὼ ἔχω ἀκούσει ὅτι εἶχε πολλὰ θύματα... Ἐκείνη αἴφνης ἡ διάσημη ἠθοποιὸς... ἡ κ. Κορὺζ Ὀσσογκέτ, μοῦ φαίνεναι πῶς τὸν εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινά...

— Μπᾶ! Ψέμματα!... Καὶ αὐτὴ ἀκόμα εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ ἐπῆγε κοντά του ἀπὸ ματαιοδοξία... Οἱ ντὲ Γκρεβωντὰν εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς οἰκογένειες καὶ διαθέτουν ἀρκετὰ χρήματα...

Μιὰ μικρὴ σιωπὴ ἐπηκολούθησε. Ὁ Μάξιμος, κρυμμένος πίσω ἀπ' τὰ δέντρα, τὰ εἶχε ἀκούσει ὅλα αὐτὰ καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ δοκιμάζῃ μιὰ πικρὴ ἀπογοήτευση... Ὥστε ἔτσι λοιπὸν μιλοῦσε γι' αὐτὸν ἡ γυναῖκα ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία εἶχε τόσα δάκρυα χύσει, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε τόσα χρόνια θυσιάσει στὴ ζωή του, μὲ τὸ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν προσεγγίσῃ...

Ἡ φωνὴ τῆς Βεατρίκης ξανακούστηκε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ στὸν ἴδιο τόνο:

— Ἔπειτα, τώρα πιὰ εἶνε περασμένης ἡλικίας, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!... Τὶ ζητάει λοιπὸν ἀπ' τὶς γυναῖκες!... Δὲν καταλαβαίνει τοὐλάχιστον ὅτι γίνεται γελοῖος, ὅταν κάνει τὸν ἐρωτευμένο;...

Ὁ Μάξιμος ντὲ Γκρεβωντὰν δάγκωσε τὰ χείλη του... Ἤτανε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄκουσε τέτοια πικρὰ λόγια, ἀπ' τὰ χείλη τῆς γυναίκας ἐκείνης...

—... Τὶ ἀχαριστία!... Τὶ ξετσιπωσιά... ψιθύρισε.

Τὸ κεφάλι του βούϊζε καὶ τοῦ ἐρχότανε ἡ ἐπιθυμία νὰ τρέξῃ καὶ νὰ βρεθῇ ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ποὺ μὲ τέτοιο κυνισμὸ τὸν προσέβαλλε...

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ ἡ δυὸ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ περπατοῦν καὶ ἀπομακρύνθηκαν πρὸς τὸ βάθος τοῦ δρόμου...

Ὁ Μάξιμος ντὲ Γκρεβωντὰν ἔμεινε μόνος. Σιγὰ-σιγὰ εἶδε νὰ χάνονται ἀπὸ μπροστά του ἡ δυὸ αὐτὲς λευκὲς σιλουέττες τῶν γυναικῶν ποὺ λίγες στιγμὲς πρὶν μιλοῦσαν γι' αὐτὸν τόσο σκληρά.

Ἡ νύχτα εἶχε πιὰ ἁπλωθεῖ τριγύρω καὶ ἕνα σκοτάδι πυκνὸ εἶχε τυλίξει μὲ τοὺς μαύρους πέπλους του τὰ φουντωμένα δέντρα τοῦ κήπου...

Ὁ κ. ντὲ Γκρεβωντὰν ἔκανε νὰ γυρίσῃ πρὸς τὴν ἔπαυλη, μιὰ ἕνας δυνατὸς πόνος τοῦ ἔσφιξε τὴν καρδιά. Αἰσθάνθηκε ὅτι κάτι ἔσβυνε μέσα του, ὅτι ἡ ψυχή του χανότανε καὶ ἤθελε νὰ βγῇ ἀπ' τὰ στήθη του...

Ἔκανε λίγα βήματα καὶ σωριάστηκε σ' ἕνα παγκάκι ποὺ βρέθηκε μπροστά του...

— Παληοζωή!... ψιθύρισε ἀποκαμωμένος...

Στὴ θέση αὐτὴ ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα. Ἔβλεπε καθαρὰ πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ νᾶχῃ κανένα δικαίωμα στὴν ἀπόλαυση τῶν εὐτυχιῶν τῆς ζωῆς... Ἤτανε πιὰ γέρος, δὲν προξενοῦσε πιὰ καμμιὰ ἐντύπωση... Ὅλο τὸ παρελθὸν ξύπνησε γιὰ μιὰ στιγμὴ μέσα του καὶ ἡ καλύτερες σελίδες τῆς ζωῆς του πέρασαν σὰν ὄνειρο μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του.

... Ἀπὸ μικρὸς βρέθηκε μὲ χρήματα, μὲ ὄνομα, μὲ τελεία ἀνεξαρτησία. Ταξείδεψε, ἀγάπησε, γύρισε στὰ ὡραιότερα μέρη τοῦ κόσμου, γνώρισε ἕνα σωρὸ γυναῖκες, ἕνα σωρὸ χαρές... Μὰ γιατὶ ὅμως ὅλ' αὐτὰ νὰ περνοῦν ἔτσι, νὰ τελειώνουν ὅλα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο! Γιατί;

... Ὁ φίλος του ὁ Γκιβάλ; Ὦ! αὐτὸς ἦταν βέβαια πιὸ ἥσυχος. Φρόντιζε πάντοτε ν' ἀποφεύγῃ κάθε συγκίνηση καὶ ταραχὴ ποὺ θὰ τοῦ χαλοῦσε τὴν ποθητή του ἡσυχία. Καὶ μήπως ἀλήθεια δὲν ἔκανε καλά; Τὶ τάχα εἶχε κερδίσει αὐτὸς ἀπ' ὅλον αὐτὸ τὸν πυρετὸ τῆς ζωῆς στὸν ὁποῖο εἶχε σπαταλήσει τὰ καλύτερά του χρόνια;... Νά, λίγες στιγμὲς πρὶν μιὰ γυναῖκα, ἡ καλύτερη γυναῖκα, γιὰ τὴν ὁποία τόσα καὶ τόσα εἶχε ὑποφέρει, τὸ εἶχε εἰπῆ καθαρά:

«Εἶνε ἕνα γελοῖο, ἕνα κωμικὸ ὑποκείμενο!...».

Οἱ ἦχοι τῆς φωνῆς της ἀντηχοῦσαν ἀκόμη στ' αὐτιά του... Καθισμένος στὸ μικρὸ ἐκεῖνο παγκάκι τοῦ κήπου, ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε ἀκίνητος... Μιὰ βαθειὰ χλωμάδα ἁπλώθηκε στὴν γερασμένη φυσιογνωμία του καὶ ἕνας σπασμὸς κλόνισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλα του τὰ μέλη....

***

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὅταν ὁ κηπουρὸς τοῦ κ. ντὲ Γκρεβωντὰν κατέβηκε κάτω στὸν κῆπο γιὰ νὰ ποτίσῃ τὶς τριανταφυλλιές, διέκρινε μέσα ἀπὸ μιὰ συστάδα δέντρων ἕνα γέρο ποὺ καθότανε ἀκίνητος σ' ἕνα πάγκο μὲ τὸ κεφάλι πεσμένο στοὺς ὤμους του...

Λίγο ἀργότερα ὅταν πλησίασε τὸ παγκάκι ἐκεῖνο γιὰ νὰ ἰδῇ ποιὸς εἶνε, ἔγεινε κατακίτρινος καὶ στάθηκε καρφωμένος στὴ θέση του, σὰν νὰ τὸν εἶχε παγώσει ἕνας μεγάλος τρόμος...

— Βοήθεια!... ἔβγαλε μιὰ κραυγή. Βοήθεια... ὁ κ. Γκρεβωντὰν εἶνε νεκρός... νεκρός!...

Ἡ ὑπόθεσις ποὺ εἶχαν κάνει στὴν ἀρχὴ οἱ συγγενεῖς του, ὅτι πιθανὸν νὰ συνέβῃ ἔγκλημα, δὲν φάνηκε ἀληθινή. Ὁ γιατρὸς ποὺ ἐκάλεσαν ἀμέσως, ἐπιστοποίησεν, ὅτι ὁ θάνατος προῆλθε ἀπὸ συγκοπή...

Ἐδμόνδος Ζαλοῦ

Κάθησε στὸ πρῶτο παγκάκι ποὺ βρῆκε μπροστά του.

ΨΑΡΙ ΜΕ ΤΕΣΣΕΡΑ ΜΑΤΙΑ

Μέσα στὰ τόσα παράδοξα τῆς φύσεως προσετέθη τώρα τελευταῖα καὶ ἕνα περίεργο ψάρι τὸ ὁποῖον, ἔχει κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου τῆς Ἀμερικῆς.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἕνας ἀμερικανὸς ψαρᾶς ποὺ ἐψάρευε μὲ τὴν τράτα του στὶς ἀκτὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ἔπιασε τυχαίως μέσα στὰ δίχτυα του καὶ τὸ περίεργο αὐτὸ ψάρι, τὸ ὁποῖον ἔχει... τέσσερα μάτια! Τὸ ψάρι αὐτὸ ποὺ εἶνε ἀρκετὰ χονδρὸ καὶ ὄχι πολὺ μεγάλο, μοιάζει παρὰ πολὺ μὲ λιθρίνι. Τὸ μάτια του χωρισμένα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ κάποια λεπτὴ μεμβράνη, εἶνε καὶ τὰ τέσσερα τοῦ ἰδίου μεγέθους καὶ χρώματος.